

רע"פ 3208/15 - דוד הקרי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 3208/15

כבוד השופט א' שהם

לפני:

דוד הקרי

ה המבקש:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט המחויז בתל אביב-יפו, מיום 25.3.2015, בע"פ 14-12-6627, שניתן על ידי כב' השופטים: ד' ברלינר – נשיאה; ג' קרא – סג"נ; א' נחליאלי-חיאט

בשם המבקש: עו"ד יair הקרי

החלטה

1. לפניה בבקשת רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט המחויז בתל אביב-יפו (כב' השופטים: ד' ברלינר – נשיאה; ג' קרא – סג"נ; א' נחליאלי-חיאט), בע"פ 14-12-6627, מיום 25.3.2015, בגין נדחה ערעורו של המבקש על פסק דיןו של בית משפט השלום בתל אביב-יפו (כב' השופט י' יצחק), בת"פ 17737-02-11, מיום 4.3.2014.

רקע והליכים קודמים

עמוד 1

© verdicts.co.il - פסק דין

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין

2. ביום 18.1.2011, הוגש נגד המבוקש ונאשמה נספת כתוב אישום לבית משפט השלום בתל אביב-יפו. לאחר שהחל הליך שמייעת ההוכחות בבית משפט השלום, תוקן כתוב האישום במסגרת הסדר טיעון, כך שנמתקו ממנו עובדות וסעיפים עבירה מסוימים, והմבוקש הודה במיוחס לו. מעובדות כתוב האישום המתוון עולה, כי ביום 3.11.2008, הוצאה נגד המבוקש והנאשמה צו מניעה המורה להם לסלק את ידם ממתחם מגורים בתל אביב-יפו (להלן: המתחם). עוד עולה מכתב האישום המתוון, כי ביום 22.1.2009, עת שהה המבוקש במתחם, הוא סייר לפתח את הדלת לבקשת שני שוטרים שהגיעו למקום, ולאחר זאת הוא ברח מן המקום. בכך, נטען בכתב האישום, הכספי המבוקש את השוטרים בעת مليוי תפקידם. כתוב האישום המתוון ייחס, אפוא, למבוקש עבירה של הפרעה לשוטר בעת مليוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין).

3. על יסוד הודהתו של המבוקש בעובדות כתוב האישום המתוון, הרשיע אותו בית משפט השלום בעבירה המיוחסת לו. לאחר זאת, הורה בית משפט השלום לשירות המבחן, בהתאם לבקשת המבוקש, לעורך תסוקיר בעניינו, תוך התייחסות לשאלת האם יש מקום לבטל את הרשעתו. בהחלטה, מיום 19.10.2014, ובהתאם על תסוקיר שירות המבחן, קבע בית משפט השלום, כי "לא מצאתי מקום [...] להורות על ביטול הכרעת הדיון בעניינו של [המבקר]", בעיקר לנוכח העובדה שאין פגעה בעתידו התעסוקתי, מה גם, שלחוות [המבקר] עבר פלילי בעבירות דומות". לאחר זאת, השית בית משפט השלום על המבוקש עונש של מאסר על תנאי, בן חודשים, לפחות עבור המבוקש, במשך שנה, את העבירה שבאה הורשע.

4. המבוקש ערער לבית המשפט המחוזי, וערעورو נדחה, בפסק דין מיום 25.3.2015. במהלך הדיון בערעורים, ביקש המערער לחזור בו מהודהתו, וזאת, לאחר ששליטתו, היה על בית משפט השלום לבחון, זולות עובדות כתוב האישום, גם את הנسبות הכלולות של המקירה, אשר התבררו במסגרת שלב ההוכחות, טרם שנערך הסדר הטיעון עימיו. לחילופין טען המבוקש, כי יש מקום להימנע מהרשעתו בדיון. בהתייחס לטענותיו של המבוקש, קבע בית המשפט המחוזי כי:

"הת קישינו, וזאת בלשון המעטה, להבין את הودעת הערעור שבפנינו. הודעת הערעור מתעלמת מהעדות של [המבקר] ומכך שההרשעה מבוססת על הודיה זו. הסגגור בהודעתו הכתובה וגם בטיעונים בפנינו מתיחס לעדים שנשמעו [בבית משפט השלום] ומצפה כי ערכאת הערעור תפסק ממצאים עובדיים על בסיס העדויות שנשמעו [...] כל אלה טענות שלא נבחנו כמובן [בבית משפט השלום] כיון [שהמבקר] הודה והגיע להסדר טיעון. אם אמרנו כי מדובר בערעור סרק אמרנו מעט מדי ולא נתנו ביטוי למלוא התמונה".

לפיך, התמקד בית המשפט המחוזי אף ורק בטענה, לפיה יש לסיים את ההליך בעניינו של המבוקש ללא הרשעה. בית המשפט המחוזי החליט לדוחות את טענתו זו של המבוקש, והותיר את הרשעתו על כנה, וזאת מן הטעמים הבאים: למבחן הרשות קודמות בעבירות חמורות; המבוקש הורשע בעבירה נוספת, בשנת 2010, לאחר ביצועה של העבירה בה הורשע במקירה דין; שירות המבחן לא המליך להימנע מהרשעתו של המבוקש בנסיבות העניין; ולא נראה כי יגרם נזק קונקרטי למבחן כתוצאה מההרשעה.

הבקשה לרשות ערעור

5. המבוקש ביסס את הבקשה לרשות ערעור שלפני, על שתי שאלות מרכזיות. האחת, האם הודהתו בעובדות עמוד 2

כתב האישום המתוון חייבת הרשותו בדיון. נטען, בהקשר לכך, כי הודהתו נעשתה ביחס לעובדות ולא ביחס לאשמה, ולפיכך היא אינה אמורה לעמוד לו לרועץ בכל הקשור לזכותו לטען כלפי האשמה". לשיטתו של המבוקש, אין הצדקה להעתלם מן הראיות שנשמעו בבית משפט השלום, עובר להסדר הティיעון, שאחרת יוצאו הדברים שבהם הוא הודה מהקשרים. השאלה השנייה, היא האם הרכב התנהגותו בעבירה של הצלת שוטר מחייב התנהגות אקטיבית, או שמא ניתן להסתפק בתנהגות מסווג בלבד. עוד נטען בבקשתה שלפני, כי "הכרעת דינו של בית משפט השלום כלל לא הייתה מנומקת לגופו של עניין ומשתקף ממנה כי למעשה לא נעשתה בחינה /או יישום של רכיבי העבירה על עובדות המקרה". לבסוף טען המבוקש, כי התנהגותו היא בבחינת זוטי דברים, וכי היה מקום להורות על ביטול כתוב האישום שהוגש נגדו, גם עקב התנהלות השוטרים כלפיו.

דין והכרעה

6. דין הבקשה להידחות. עיון בבקשתה ובצרכותיה מעלה, כי היא אינה חרוגת מעניינו הקונקרטי של המבוקש; היא אינה מעוררת כל שאלה משפטית כבדת משקל או רחבה היקף; וכמו-כן לא מתעורר חשש כי נגרם למבקר עיוות דין או אי-צדק חמור. לפיכך, בקשה זו אינה עומדת באמות המידה שנקבעו בפסקתו של בית משפט זה למתן רשות ערעור ב"גלאול שלישי" (רע"פ 3116/15 בישה נ' מדינת ישראל (6.5.2015); רע"פ 14/14 5166 קרופצקי נ' מדינת ישראל (5.5.2015); רע"פ 15/15 שרון נ' מדינת ישראל (5.5.2015)), ומטעם זה בלבד יש כדי לדחותה.

7. לעומת זאת, אם המשפט הגיע למסקנה כי אין ממש בטענותו של המבוקש גם לגופו של עניין. עיון עמוק בבקשתה מעלה, כי עיקר טענותו של המבוקש היא, כי היה על בית משפט השלום להימנע מהרשעתו בדיון. כלל הוא, כי הימנעות מהרשעת נאשם, חרף הקביעה כי הוא עבר עבירה, שמורה למקרים מצומצמים בלבד, כפי שציינתי בرع"פ 54/15 פלוני נ' מדינת ישראל (27.1.2015):

"האפשרות הנתונה לבית המשפט להימנע מהרשעתו של נאשם שביצע עבירה, מעוגנת בסעיף 71(ב) לחוק העונשין, והיא מהוות חריג לכלל, לפיו משוכנעה ביצועה של עבירה יש להרשיء את הנאשם. במקרים אחרות, תוצאה של הימנעות מהרשעת, חרף הקביעה כי הנאשם ביצע את העבירה, היא תוצאה חריגה, השמורה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן. שני תנאים מצטברים נקבעו, על מנת להימנע מהרשעתה: "ראשית, על הרשותה לפגוע פגעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקירה המסתויים על הרשותה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים" (ע"פ 96/1996 כתוב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997), פסקה 7 לפסק-דין של השופט ד' דורנר) (ראו גם: רע"פ 15/15 2136 פלוני נ' מדינת ישראל (29.3.2015); רע"פ 1931/15 מoiseksko נ' מדינת ישראל (26.3.2015)).

לאחר עיון בחומר שלפני, שוכנعني כי שני התנאים המצטברים, אשר נקבעו לשם הימנעות מהרשעת, אינם מתקיימים בעניינו של המבוקש. העבירה שבאה הורשע המבוקש, הפרעה לשוטר בעת مليוי תפקידו, אינה מסוג העבירות שבاهן יש להורות, בכלל, על הימנעות מהרשעתה. כפי שציין, לא אחת, "יש להוקיע בחומרה רבה מעשים בהם אדם לוקח את החוק לידי, לשם פגעה והעלבה בעובדי ציבור במהלך مليוי תפקידם [...]" וכל פגעה שכזו צריכה להיות כל בקירות ברזל של אפס סובלנות, על מנת לגודע אליומות מסווג זה בנסיבות האפשרית" (רע"פ 10/5579 קרייה נ' מדינת ישראל (2.8.2010); ראו גם: רע"פ 15/15 2450 אזרדר נ' מדינת ישראל (15.4.2015)). מעבר זאת, למבקר הרשותות קודמות בעבירות ככל עובדי ציבור – ובכללן תקיפה, הפרעה במילוי תפקידו וכיוצא בכך – כאשר הרשותו האחونة

בוצעה בשנת 2010. על כן, ניכר כי לא חלף פער זמן של ממש בין העברות שביצע המבוקש, המלמד על חזרתו לדרה.

גם התנאי השני אינו מתקיים, באשר לא הובאו ראיות בנוגע לפגיעה ממשמעותית בסיכון שיקומו של המבוקש, או לפגיעה קונקרטית אחרת בו.

8. עוד רואה אני לצין, כי אין בידי לקבל את טענתו האחרת של המבוקש לפיה אין בעובדות כתוב האישום המתוקן בו הוא הודה, כדי לגבות את יסודות העבירה שיוחסה לו. כזכור, המבוקש הורשע בעבירה, לפי סעיף 275 לחוק העונשין, הקובעת כי:

"העשה מעשה בכוונה להפריע לשוטר כשהוא מלא תפקido כחוק או להכשילו בכך, או להפריע לאדם אחר או להכשילו מלעדור לשוטר, דינו - מאסר עד שלוש שנים ולא פחות משבועים ימים".

המבוקש הודה בעובדות כתוב האישום המתוקן, שבו נטען כי כאשר הוא שזה במתחם, הוא סירב לפתח את הדלת בפני השוטרים, ולאחר זאת נמלט מהמקום. בכך, קיים המבוקש את יסודות העבירה שבה הורשע במלואן, ואיןנו מקבל את טענתו, כי לא עשה כל פעולה "אקטיבית" בנסיבות אלו. מכל מקום, המבוקש הודה, באמצעות בא-כוו, ביצועה של עבירה זו, בדיון בבית משפט השלום, ביום 4.3.2014.

9. אשר לטענת המבוקש, לפיה יש לבדוק את הודהתו במיחס לו בכתב האישום, בצדד לראיות והעדויות שנשמעו בבית משפט השלום, אזכיר את הכלל, לפיו:

"בහיעדר פגם או פסול בהודיה שניתנה במסגרת הסדר טיעון ורישע בית-המשפט את הנאשם על-פי הודיותו ונזהר את עונשו. בהתקיים איזו בין האינטרס הציבורי הפרטני והאינטרס הציבורי הרחב שהתביעה מייצגת, מצד אחד, לבין טובת ההנאה שניתנה לנאישם מצד אחר, יכבד בית-המשפט את הסדר הטיעון" (ע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(1) 577 (2002); ראו גם: רע"פ 5052/12 אלגלי נ' מדינת ישראל (9.7.2012)).

10. אשר על כן, הבקשה לרשות ערעור נדחתה בזאת.

ניתנה היום, כ"ב באיר התשע"ה (11.5.2015).

שפט